

Книга 7. У серії “Гармонійний розвиток” – це книга 8.

Косенко В. **Сучасні прибамбаси. Частина 1.** – Тернопіль: Підручники і посібники. 2007 р. –352 с.

ISBN 978-966-07-0996-6

УДК 37.025

К71

У книзі згадано, та автор сподівається, що ним розвінчано певну частину (декілька сотень) сучасних життєвих хитрощів, недоречностей, парадоксів, заморок, ошуканств, спокус, трюків, абсурдів, каверз, реалій, недолугостей ... , одним словом – прибамбасів.

Звернення/заклик до читача. Вочевидь, що зміна усталених рефлексів та традицій – це справа не одного покоління. Тож сподіваюся на те, що Ви не викинете цю книгу вже після Вашої оцінки змісту четвертого абзацу ось такого вступу:

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ЧИТАЧЕВІ З ОЛІВЦЕМ У РУКАХ

ВСТУП

Починати читати цю книгу можете з будь-якої сторінки. Її 230 тем (розділів) та незліченна кількість підтем є здебільшого не залежними.

Звісно, що нереально написати книгу, яка повністю, "на всі 100%" складається лише з опису якихось на думку автора недоречностей, непорозумінь, хибних масових людських переконань, дій. Та ще й враховуючи те, що дехто абсолютно не зрозуміє, навіть не сприйме мої судження про ті певні прибамбаси, які, скажімо, прижились у сучасному суспільстві. І що б то не було, навіть таке, що вочевидь суперечить званню "Гомо сапієнс", здоровому глузду, але знайдуться ті, які "з піною біля рота" будуть стверджувати протилежне, алогічне.

В цьому контексті найяскравіший, міркую, факт – це мисливство й рибальство. Так, щойно по телебаченню один дикун, представник згаданої когорти, серйозно стверджував, що це його звіряче хобі убивати є найкращим прийомом ... його спілкування із природою. Які його аргументи? На кшталт того, що таким чином він ... знайомиться з навколишньою фауною. А коли він здирає шкуру із тварини, то цим ... буцімто тренує свої м'язи, а також набуває навичок роботи з ножем. Шкода, що, перебуваючи в прострації від почутого, я не запам'ятав прізвище автора цього ганебного опусу.

Також є безліч менш очевидних таких нюансів, коли глибокі переконання в моїй правоті знайдуть підтримку, на жаль, незначної кількості сучасних читачів. Скажімо, мої категоричні неприйняття/відмітання релігії. Чи всупереч тенденції останніх років – моє ідеалізування комуністичного ладу (в останньому випадку я говорю не про історію розвитку СРСР, а про ідею, про теоретичне "місто Сонця").

А щодо різного ставлення людей різного розвитку до одного й того ж – іще один легкий для осмислення наочний приклад: математичний. Обчислити значення такого виразу: два додати два, помножене на два. Професіонал-математик лише скептично посміхнеться. А дилетант ну ніяк не второпає, чому тут – відповідь 6, а не очікувані ним 8.

...

Інколи Ви помічатимете повторення певних тем, понять. Хоча я й не прагнув до цього, але тішу себе виправданням: хай живе педагогічний принцип (кажучи по-російському) "повторение – мать учения"! Бо а раптом хтось із читачів з-за неуважності пропустив перший опис? То тоді "зацепиться" поглядом хоча б за другий

...

Врахуйте, що ця книга ніяким чином не може слугувати енциклопедією всіляких заморок. Бо практично всі приклади взяті з мого власного життя. А, враховуючи те, що я, приміром, не працівник ділових кіл чи торгівлі, не юрист, жодного разу не сидів за столиком казино, не користувався при написанні книги доробками попередників, не маю вчених звань, тож абсолютно не збираюся конкурувати з минулими та сучасними академіками, професорами, докторами наук. Мене тішить лише те, що після написання цієї "енциклопедії" проглянув багато книжок, присвячених приблизно цій темі, і зі здивуванням побачив, що майже все, що я згадав, ... ніким ніде ніяким чином не висвітлене. Тож хай це буде мій маленький посильний внесок у спробу розвінчування сучасних хитрощів та у прагнення просвітлення людей.

Більше того: одним із головних поштовхів до написання цієї книги був мій, вчителя-професіонала-практика з двадцятип'ятирічним досвідом роботи в школі, не заангажований вердикт про недолугість майже всіх шкільних навчальних програм, починаючи з моєї коханої математики. І це – прикрий для мільйонів сучасних дітей (а, враховуючи безліч минулих поколінь, – то й для багатьох мільярдів), а також їх батьків та педагогів, той 165-сторінковий ФАКТ, на якому, мабуть, вперше та найсильніше "педалюється" не в "кухонних" обговореннях чи в коротеньких газетних статтях, а в солідній офіційній (цій) книзі.

І – цікаве та одночасно сумне спостереження. Плани по опису різноманітних ситуацій в мене були грандіозними. Здавалося, що от як почну "махати пером", то зможе зупинити лише наперед заплановане штучне обмеження в 1000 сторінок цієї книги. А коли почав писати Яскравий приклад щодо цього – реклама. Думав ретельно висміяти і "біг-морди" (біг-борди під час виборів), і вкладені мільйони гривень у всілякі феєрверки, і багато чого іншого. А кожна та тема висвітлена "аж" у двох рядках. Бо вочевидь "грунт з-під ніг" вибиває твереза оцінка практично нульових перспектив моїх закликів. Адже якщо сьогодні "за мною" (зі мною) стоять лише одиниці одnodумців, а у завтра нас може стане "аж" на декілька осіб більше, то:

По-перше, наші опоненти є незрівнянно чисельнішими та могутнішими "слонами", "монстрами", які або зовсім не помічають нас (приміром, так, як, ігноруючи наші щорічні офіційні заклики познайомитися з нашими різноманітними формами роботи, дві дрібні "сошки"-чинуші рівня всього-на-всього працівниць кабінету виховної роботи Міністерства освіти і науки України вперто не помічають 30-річну діяльність Всеукраїнської дитячої громадської організації КРОКС, але від підпису/резолуції яких залежить, чи визнають всі і вищі, і нижчі інстанції цього Міністерства про ті ідеї, які ми бажаємо пропагувати), або презирливо дивляться на нас як на "мосьок", приміром, таким чином, як ... (далі ще раз перечитайте написане про чинуш у попередніх дужках).

А, по-друге, якби навіть припустити неймовірне, що ця книга потрапить у кожну сім'ю чи школу, то є "поки що" явно непереборні людські природні та вироблені життям рефлексії сприйняття та оцінки оточуючого, є традиції спілкування, є прагнення більшості "плисти життєвою течією" не за якимось революційним, а за обивательським принципом: "А мені що – більше за інших треба?". І якщо в тому майбутньому розумному світлому "місті Сонця" всілякі шоумени, політики, казнокради та інший мотлох спочатку ховатимуться від теплих променів десь по закутках, а потім природно захиріють та повиздыхають, то зміна рефлексів та традицій "простого люду" – це по часу справа не одного покоління. І то – лише при умові, що цими проблемами перейметься не "хвіст риби" чи навіть не середина "потягу", а "голова"- "локомотив" та її численні наступники. Тож моя надія (примарна?!) – на вдумливого творчого терплячого як мінімум Міністра освіти, а то й на Президента. Агов! Де Ви, впливові "сильні світу цього" ?..